د افغان ننګ ويب پاڼه
خپلواکه، ناپيلې، ټولنيزه او فرهنګي خپرونه

ورستی فصل

لنډې کيسې

Ketabton.com

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ لمريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د ليکي نوم: وروستی فصل
ليکوال: ګل رحمن رحماني
مبايل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښناليک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډيزاين: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندويه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انترنيت خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له ليکوال او خپرندويې ټولنې سره خوندي دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته !

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکلړ

ګڼه	سرليک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراند يښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکيه	
٤	مزدوري	
٥	وه شينوارې ماما	
٦	غوګو	
۷	سپين دېوالونه	
۸	دسيندناوې	
۹	دځنګل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
۱٤	زنداني	
۱٥	کتيبه ليکونکی	
۱٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وينې ترمينې	
۱۹	وړانګه اونکريزې	
۲۰	دهديرې شپه	
۲۰	په وينولمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکولمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکريزې	
۲۳	دهديرې شپه	
۲٤	د وروستي فصل يوڅوپاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم او په کیسوکې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زمالومړۍ هغه دي ددغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او دځینو دلیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نودکیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دانه وایم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خو لږترلږه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیا مشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

داهم بایدووایم چې دغه شل کیسې مې دراډیو اونتې له لارې تر اوریدونکو او لوستونکوهم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه یې هم دررسوم.

په تلوتلوکې دګودرخپروندیې ټولنې له درانه مشرا وملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زمادغه کتاب هم زمادنوورکتابونو په څېرتاسې ته درسوي او تل یې لیکلو ته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزراو کشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې او پوښتنې یې په خپلو هنرمندو ګوتوجوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یوځل بیا ولوستې او څه یې ورباندې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زمادوروستي فصل پاڼې اوړوی.

گل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرومدیریت

۱۳۸۸ دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندیښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخوانۍ شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لګېده او مرغانو شور ماشور جوړ کړی وو ،توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنګینو پردو او ښېښنو سترګې ولګېدې بېرته به د شنه اسمان په لور والوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورګډې شوې د سهار لمر هم د وربېځو په جال کې راګیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندیښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو ګډاووډ دي او د اندیښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لویې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاس ونه ولړزېدل او څو قدمه شا ته شو په ځیرځیرې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر ګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم را ته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځالې نه جوړوي پخوا خو به ددې ماڼۍ هره برخه او چت ددوی له ځالو ډک وو خو اوس یوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر ددوی سره څه کړي؟

خپله قره قلي يې په لاس کې وا خيسته يوه ملازم ته يې ورغږ کړ بچیم اینجه بیا....

وړاندې ولاړ ملازم په لړزېدلو قدمونو د ولسمشر مخکې سلامي وو له ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځالې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب...موږ خو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سرښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

دګلخانې د سا تونکو مشر وایي چې د ماڼۍ رنګ خرابوي داځل موو رته معماران ان له اروپا نه راوستي وو ډېره قیمته یې رنګ کړې روپۍ یې تر اوسه پاتې دي.....

د ولسمشر غوصه سړه شوه په تالار کې وړاندې روان شو او همغسې په فکرونو کې ډوب وو ،په کړکیو کې اېښې ګلدانونه یې یو یو له نظره تېر کړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټيو یې له ده نه د لمر خاته خواته مخونه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیوپه څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکی په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لا هو شو دخپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما ښۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیا لونوکې ډېر وړاندې لاړ و وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کا ل په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توتکیواودنورورنګارنګ مرغانوشورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې وربا ندې ګرمې شوې پا چا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ما ڼۍ دولس له مشرانواوښاریا نو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو، دی چې راته هېڅا هم تالا شي نه کړ دما ڼۍ پیره دارانو هر چا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه اېښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودما ڼۍ په مینځ کې په پا چاد ګلونو باران جوړ وو ،هره خواد ګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغا ړود خوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندر غاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه ځوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه وروا چوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارڼ له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټریې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پړمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سریې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب !وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خو قدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال ابادښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه دتوروغرو شپونکيه!

د ژمي پـه يـوه سـاړه مـازديگرموړټو ل دکلي دجومـات پـه برنډه پيتـاوي تـه ناسـت وو وړواولويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاووکړيوو اوگرمې کورتۍ يې پـه تـن وې لمردنوروورځوپـه خلاف خوراتـود وو خوغرونـه اودرې لـه واوروداسې ډکـې وې چې يـوازې کـږې ورېږ لارې اودوړانـدې کرونـدوويالې اولښتي دښامارانوپـه څېرتورمـا لومېدل دجومـات پـه برنډه دکليوالوشـورزوږترنږدې کورونـو ښـه رسيده لـه ټولوبامونوخړدودونــــه اوچتېــــدل اولــــه دود کــــشو شــــنې لوخــــوړې تاوېــــدې دباغونواوکروندوپـه لغړو ونـوکې دکارغانواوازونـه اوچتېدل پـه برنډه ناسـت کليـوال هرڅوک پـه خپلوکې لگيـاوو چاقطارچادولس بچي کـو ل وړانـدې څوسپين ږيرودڅارويوپـه نـاروغۍ خبرې کـولې خوکلـه چې بـه دملاصـا حب دراتلوغږشوټول ناسـت کليـوال بـه داسې غلي شـول لکـه دمرغـانو پـه سـيل چې بانـښـه ورگډشي خودملاصــاحب پــه ځــاى بــه چــې بــل څــوک لــه جوماتــه راووتــل بيابــه هــم هغــه شورماشورجوړشــو گلاب اکابيادذي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښی لاس يې پـه تندي دچترۍ پـه څېرنيـولی وواوسـترگې يې د مخـامخ غـره لوړو څنډوتـه نيـولې وې چې سـيليويې لـه سره وا ورې الـوزولې اولمرتـه دهنـدارې پـه څېرځلا دهرچاسترگوته رسېده يوازې لوړکمرونـه غرنـي ونـې اودبوټوسرونه لـه واوروراوتلي ښکارېدل گلاب اکا هـم ښايي دنوروما لداروکليوالوپـه څېردې تـه خفـه وو چې څه وخت بـه لـه غرونـو او غونډيو واورې والـوزي اودهغـه دوړومېږواووزورمــــــــــه بـــــــــــه د څـــــــــــــــــر لپــــــــــــاره ووزي گلاب اکا همداسې پـه فکرونوکې ډوب وو چې نا څاپـه يې پـه برنډه ناستوکسانو تـه سـترگي وروا ړولې اوپـه لوړاوازيې وويل هاغه وگورئ!

هغه....ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دگلاب ا کا خواتـه پـه حيرانـۍ وکتـل هغـه لـه ځايـه اوچت شو اوگوتـه يې دا شارې پـه دود دمخامخ اوچت غره سرتـه ونيوه

هغـه پـه واوروکـې بنـد بنيـاد م درتـه يـادوم دمخـامخ غـره پـه سريوانسـان چې پـه سـيوري کـې دمـا شـوم پـه څېرښکارېده پـه واوروکې ترگونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديکونه يې خوړل.

گــــلاب اکــــا يــــودوه قدمــــه وړانــــدې واخيــــستل اوبياپــــه خبروشــــو هلکا نوکوم نابلده مسافردی زمونږکوم کليـوال کلـه هـم پـه دې وژونکـې لاره نـه راځـي کـه يې پـښـه خطـا شـوه کندوتـه لوېږي اويابـه هم سيندتـه اوکه دانـه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي تـه زمونږاو ازهم نه ورسيږي تاسې درى څلوركسه پـه منډه ورشی کـه موبچ کړلوی ثـواب بـه موگټلی وي هلئ بيړه وکړئ څلوركسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن لـه ځانـه تاو کړل اوپـه منډه دغره پـه لور روان شول.

دما ښا م لـه جمعې وروستـه ټول کليوال پـه جومـات کې دتبۍ پـه سرراغونډ وو اوهغـه پـنځلس کلـن هلک تـه يې کتـل کوم چې يخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نـه درلـود خوهرچاتـه يې حيـران حيـران کتـل لکـه چې کوم خوب گـوري گلاب اكا پرلپسې چـا پـي کولـو د گرموشيدواوچايوغوړيونه يې ورکول کليـوا ل چې د نا اشـنا هلـک لـه خبروکولونا هيلي شول ټول خپلوکورونوتـه ولاړل پـه ټول کلي کې د دغي نا ا شنا هلک دراتلوکيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې يوا ځې ګلاب اکا اوملاصاحب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تياري مخ په خوربدو وې چې دجومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړاو په خبروراغي
هغه خپل نوم اسلم وښود ديوې غرنۍ سيمې او سېدونکی وو ويل چې يوه اوني وړاندې يې مورمړه شوې ژوند يې په کورکې تريخ ؤدموريوزوی ؤخودمورله مرګ وروسته يې پلاراوميرې مور دکورخوشي کولوته يې مجبورکړ.
اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤپلار يې شپني پرې پيل کړې وه دخپلې رمې ترڅنګ به يې دنوروخلکو مېږې اووزې هم په بيه ورته څرولې خوکله چې دهغه پلارخپله رمه خرڅه کړه اوځوورځې پس دا سلم ناروغې موردهغه د پلارتروهلولاندې ساه ورکړه نودکوچني اسلم پاتې کېدل يې هم په کورکې بې ضرورته وبلل نو ځکه يې تېره شپه په سړوکې له کوره وشړلو

***

دادکلونوپخوا خبره ده او اوس دکلي په پخوا نيوکېسوکې را ځي اسلم په دوو ورځوکې روغ رمتې شو ډېرساده او نېک هلک ؤ حتی دخپل کلي اوځوغرونوپرته يې بل ځای هم نوو ليدلی هغه نوردتل لپاره زمونږ دکلي شو دژمې په موسم کې به يې دجومات خادمي کوله اوپه نورو موسمونوکې به يې په پورې درو اوغرونوکې دکلي رمه څروله ډېروبه له مينې اسلمی هم ورته ويل، په کلي کې کورپه کوربلد ؤاو چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بيا هغه څوک ؤ چې ترټولو په اسلم زيات مهربان ؤ
دژمې په موسمونوکې به چې کله کليوال دجومات په برنډه راټول شول نو اسلم ته به يې کلونه وړاندې دهغه دراتلوکېسه کوله چې څه ډول يوه ورځ دپورې غره په څنډه دوی ليدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خودهغه دپلاردکورڅه پته نه وه ديوه خوړپه غاړه ددوی دکوريونړيدلی دېوال ولاړ وو نورهرڅه سيلاب وړي وو ،په کرونده اويا په غره کې به چې اسلم هرچاته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ اوسندرې به يې پرې غږولې کله به چې دکلي په پورې غرونوکې اويا دشنوخوړونوپه غاړه دا سلمي د شپيلۍ اوازاوچت شونوهرچابه ورته يوه شېبه غوږنيوه اود هغه توره لمرسېزلې څېره به يې په خيا ل کې وروګرځېده.
دکلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بيا نونه چادکو مې مېږې ياوزې دورکېدوخبرواورېد اونه هم کوم کرونده ګرزمونږدکلي له لويې رمې نه دکلي سپين ږيروته شکايت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې دېرش کلن ځوان دی ډېرکم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږدکلي شاوخوا نوروکلوکې هم په شپونکي مشهوردی.
دده له برکته په تېروپنځلسو ،شپاړسوکلنوکې دهرکليوال له پنځو شپږو ميږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی يې په يوه سرپه غرونو او رغونوکې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کارداکړی چې هغه ته دټولوکليوالوپه مشوره په واده پسې ګرځي ترڅودده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي اوکورې ودان کړي هغه وايي چې اسلمی په دوې حق لري چې دخپل بچي په څېرواده ورته وکړي.

***

داوړي په يوه ټکنده غرمه دکلي کروند ګرد ګلاب اکا دکروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډوو ټولوپه لوړغږخبرې کولې اودټوکو ټکا لو غږونه ان ترکلي رسېدل ګلاب اکا دپورې غره په لورکتل او د ډوډۍ لپاره يې داسلمي دراتلوانتظا رکاوه خو په وړاندې غرونوکې دالوتکوپروازونه اوډز اوډوزيې فکرخراب کړی وو کله به يې په کوم کليوال غږکړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زيا ن ونه رسېږي خوهرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه يې کوي په دې ورځ ترمازديګره کروندو ته رانغی ماښا م تيا ره په خوربدووه خو د رمې او شپونکې څه درک نه وو څوکليوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نيمه شپه يې ديوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته يو ټپې ټپې لمرسېزلی جسد پيدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا يي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسره کړي او ترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خوجا ن محمد دخپلو همزولو او ټولګيوالو سيالۍ نيولی وو او بياله ليسې نه هم دويم نمره فارغ شو پلا رته يې وويل چې کشر وروړخان محمد يې دومره دی چې ستاسره څمکه کاله کړی شي بس نونوريې دراګرځولوڅوک نه وو دکا نکورله پايلو اعلا نېدو وروسته څرګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجينرۍ پوهنځي ته د محصلينو په اصطلاح په جګوسترګوبريا لی شوی دی

زده کړه يې ديوعالم اقتصا دي ستونزوسره پيل کړه دکورنۍ يې دومره توا ن نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پيسې ورکړي چې د يوه محصل لپاره لازمې و ي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجينرۍ پوهنځي ديوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپيوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټولګي ګې هم کمپيوټرنه درلود اودملګرو له کمپيوټرنه يې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوريتو نو سره يوځا ی تېرېدل د پنځم ټولګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پايلې ا علا ن شوې نوا نجينرجا ن محمد په کې لومړۍ اوو‌ړا نګه په کې دويم نمره وه وړا نګې به ښا يي پيسې اووا سطې او يا هم ښايست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګنا ه وه هغه هرڅه په خپل لياقت ترلاسه کړي وو خوله وړانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به يې وپوښتل نو په ټوکه به يې زياته کړه

دد هقا ن زوی او انجينري ! له خدای مې جارکړې يوه پيسه يې په جيب کې نشته او بيا اول نمره ګي کوي په او سنۍ زمانه کې يوازې عقل اولياقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګيوالو او يا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لياقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تويولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمدپا م شو پيسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چپټرونو لپاره يوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختې بيا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپل ًپټوکې نغښتی روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خوا کتل چې دکوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګوڼه دومره زياته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړۍ سرکې ډېرو مزدورانو دانجينرجا ن محمد په خوا کتل فکريې کاوه چې کوم مزدوريې په کاردی خوکله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې واړولې يوه سپين ږيري خپل ملګري ته خوله جينګه کړه او بيا يې په سترګو کې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره يې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حيران ولاړوو په موټرونوکې خلک راتلل او مزدوران يې له ځا ن سره بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو يوه اوبله پښه يې تکيه کوله نوريې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودرېد څو دقيقې نه وې تېرې چې يو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودربېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ

الکه مزدوري کوې ؟

جا ن محمد وروړاندې شو

هو نوڅه د سیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیو ې ورځې کارد ی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلي کا نکرېټي کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له ګوبرنډو او سمنټي برنډو اوشنو وسپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې ورېمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړی لږ غوصه شو ورته ویې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې د سړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ابجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریوڅلوروکوټو مخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې اوډول ډول ګلونود سهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږوکې پروت وو رانئوته سړي پرې غږکړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړ ه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره ! ! !

۱۳۸۸ د نېکمرغه لوی اخترد ویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شينواري ماما!

په لومړيودوه دريوورځوکې دومره تنګ وم چې دشپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده اونه مې يارا ن دخپلې خو ښې وو ،موږ درې واړه دتا شکند ښار په زړه کې دخورشيد په نامه لويه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه يې دبهرنيو محصلينو لپاره وه او د لوست لپاره يې هر ډول اسا نتياوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلين داسلاميا تو اقتصاد او ادبيا تو دزده کړې لپاره دتا شکندپه خواراتلل له افغانستانه زه اوزما ملګری شاه محمد يوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پيل کړه له ثوورځوورو ستهمو خپل يوبل هېوادوا ل سيدګلاب هم پيدا کړهغه ډېرپخوار اغلی وواوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ماهم هغه وخت وپېژنده چې کله يې په يوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما يي په کارت کې نوم وليده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن يې ؟نوپه خوږه شينواري لهجه يې ځان رامعرفي کړ او د لين په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زيات زما په ليدوخوښ شوی دواړه په غونډه کې يوځای کښناستو دافغا نستا ن اوخپلودرسونوپه اړه موسره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دريوواړوپه يوه کوټه کې ژوند کاوه اودتا شکندله ښکلومنظرومو خونداخيسته هغه بلدوواوهره خوابه يې ګرځولوموږ به ورته يوازې شينوارې صيب وايه چې ښه ورسره اشنا شوونوم يې شينواري ماماشو هغه هم په دې چې يوه ورځ موديوه افغاني سندرغاړې سندره اورېده چې ويل يې

وه شينواري ماما—ولې دې اېښې ده توبه

وه پرمامينه–ستاديارۍ نه شته مزه

له پېژندګلوی ، ملګرۍ اوله دغه سندرې څوميا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او يوه شېبه هم يود بله نه جدا کېدو خوکله په موچې هغه ته شينوارې ماما وويل په رنګ کې به يې بدلون راغی اولږ به غوصه شو په شينواري ماماموورو وروم‌شهورکړماته به شاه محمدويل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې ليدل چې څوتاشکند يانوهم ورته شينواري ماما ويل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که داسندره هم نه وه معلوه خو دانوم يې بې پوښتنې ورته اخيسته خووروسته ګلاب هم راسره عادي شو يوه ورځ مې دکوټې په وره وليکل چې د شينواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ يې هم ونه ويل زه پوهېدم چې له دې نامه سره يې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ يې ساتلم چې ځان راته مساپر نه ښکارېده

کا شکې چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي يوه ورځ مازديګر چې کوټې ته لاړم يوه ګاونډې محصل راته وويل چې شينواری ماما خپل کالي له کوټې يوړل اودغه ليک يې ستاپه نوم راکړپه سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله يوازې داپه کې ليکل شوي وو

ملګريه!

تازما خفګا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه دساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته ګلاب شم په ماپسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سيد ګلاب اوستا پخوا نی خفه شينواری ماما

دليک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما_ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامینه_ستاد یارۍ نه شته مزه

په یوه شپه کې دمنزل دهلېزته په لسګونو کسا ن راووتل اوما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېرمصروف وویوازې به یې دومره وویل چې
دېوانه شده !
اوبیابه بېرته کوټې ته ننوتل

څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خودخپلوازربا یې ملګرو څخه بیازموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواري ماما...خوجونګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده اوشینواري مامادومر کلکه توبه ایستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شېبه هم ریس بلې خواته شواو یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګو مشهورکړی وووردا نګل اودخنداګانو شوربه جوړشو همداسې دچا یویا ډوډۍ په مهال به هم دټولو دخبرو موضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟
ډاکترصیب که څه هم ترټولوزیات دخنداګوډۍ ووخوپه دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړچې ته بـه وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به یي وویل
والله خبره داده چې دلو یوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتـوونکي و ایـي چې د لویـو غوګونـو خاونـدان ډېر بختورکسان وي هـېڅ ځای یـې کارنـه بنـد ېږي خوکلـه بـه چې نورلـه خندا ډېنګې نه ووډاکتربه جدي شو
په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتو کې ولسمشرشو دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونو موسک به شو
اویوازې دومره به یې وویل
هوکنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا نوو چې د پېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس هغه دچاخبره حالاتو سره یوځا ی کړي وو دبېلګې پـه ډول خپله غوګو دکند هارولایت اوسپدونکی وو چې په کابل کې یې دټاکنوپه دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس یې رخصتي وه ،زه خبریال وم اوپه خالي وختونو کې مې ددفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همداسې احمد زبیر دمعا ملاتو لاربنود دفتر درلود سبحان الله بیادپوهنې وزارت ماموروو خویووخت یې په کوم بل دفترکې له ریس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب سره پېژند ګلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لګه مو یوازې غوګو و.

کومه ورځ خبره ان ترریسه رسېد لې وه کیسه داسې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زمونږ له خولې یې غوګوغوګواورېد لي ووفکریې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوګودی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې دریس دفترته یې یوسي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې مامورغوګوصیب راکړ

ریس غوصه زمونږ دفترته راغی اودغوګو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خوکله چې پوه شو نوبیاله خندا نه ټینګېده دایې هم پسې زیاته ګړه چې زه کله دبهادردفترته ځم نو ماته یې شاوي خواول یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم داخبارپه لوستلوبوخت وو اوجالبومعلوما توپانه یې رااړولې چې نا ثاپه یې را منډه کړه اوغوګوته یې اخبارورکړ

غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره

غوګوپه غوصه د اخبار پا ڼې وویله خواخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخبارراپورته کړنونیمه پاڼه مطلب یې دهغوکسانوپه اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یوځای یې لیکلي وو چې دلویوغوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډېریخ اونه هم ډېرې ګرمۍ ته دټینګې دي ، ډېرزرتېروځي اوهسې په مفتوکې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خنداګا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هنداري ته به ولاړاوخپلوغوږونوته به یې کتل خوترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې ددفتر په موټر کې دکورپه خواتلونوډاکتربه له لوی لاس غوګوداسې ځا ی کښنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې څېره ښکارېده

بیابه یې په ډېربورغړ کړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار اویاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفتراوکورنوبه مو له خندازړونه خوږېدل اوبهادربه یوازې له خنداوازه خوله نیولې و ه ښه مې په یاددي چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنګ په خونه کې ناست وواودریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادرډاکترخواته وروکتل

ډاکترصیب نوربه نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولووخندل

ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراوغوږونو سره تړلي یو

او...

بهادریې خبره ورپرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنري ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونوکې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته ووایه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکترله خندالاس په خوله کېښود

غوږوصیب دمونوګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انسا ن کې د غوږونو اهمیت

ټولو وخندل او رئیس صیب را ننوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نو له ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت رابانديږ دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو یوه ورځ رئیس ویل چې درا یوله شمېرنې ورانديږ هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همدا سې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوډ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونو را مکا نات خوپه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلو بېرته کارونه پیل شول خو د غوګو درک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګاراډان اوسا تو نکي مورا سره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوټې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي د پولیسو یوافسرورانديږ راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم د خدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اود چپ لاس د شهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې د دفترکارت یې ورسره نیولی د پولیسوافسر زموږ د رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي د بهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایی

خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردرا پورته کېدو ناکامه هڅه وکړه

اویوازې دا جمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستا پا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین د ېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور یې لاس او پښې و چې وې خولا یې هم د سترېیا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره د کورپه انګړکې په کارونو بوخته وه د کوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډ کړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړي ګډاووډ پراته وو خو په ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلی بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېواله هرڅړی راتېرکړنوله زينې به راښکته شوه او ځو قدمه به شاته بيابه يې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په انګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونو او ګلا نوکې مرغۍ چو نېډ لې چې يوه ښکلي سمفو ني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړتول کا رونه يې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه يو ګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونو ته وکتل چې تاوده لمرله وچولوورو سته سپين رنګ ورکړی وو په زړه کې يې دخو ښۍ يو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام...څومره ښکلي ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه نه لورېږي

بېرته له ځايه پا څېده لوښي يې ووينځل خوپا م يې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي يې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان !څومره به تږي وی کا شکي سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي ځوډولچې اوبه يې ورواچولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوايوه رمباړه وکړه په شونډويې موسکا وځغلېده اودروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېړې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايي په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې له تناره نه چايجوشه راوا خيسته اومور ته يې ورووړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه ويې پوښتل

مورجا نې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس به ميدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيايې دچايو ګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکي ته يوځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخير مې په زلمي زړه خو ګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپين کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسېلی وکړ

ويښ لورې !زه چې ستا په منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره يې لړپه چورت کې لاړه بيا يې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځا لې مرغان يو دي دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيدا ګل کاکا يوم په لاس رانٽوت په څېره يې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغوا په شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ يې په سرښکل کړه اوترڅنګ يې کښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووځه یې ویل
سیداګل سرو خوځولو او اوږداو سیلی یې وکړ
نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرو اخلی او کورونه مو پرېږدی
چې زموږ عسکر دلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله اوګمبېږي کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګومان نه کړم چې دغوټۍ لوروا ده مې ترسره شي هسې مو د کور د بوالونه دومره سپین کړي دي دا کورنور زموږ نه دی... د سیداګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې.
خو غوټۍ په ځای کې را نېغه شوه
پلاره له دې ښکلی کور په ټوله دنیا کې نه شو پیدا کولی د ګلا ن دانګوروتاکونه او ونې ما ټول دڅا ه له اوبونه په ډولچه رالوی او اوس ورسره مره بې وفا یې وکړو له دې نه ښکلی په ټوله دنیا کې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم
د پلار په شونډو یې موسکا خوره شوه
غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.
غوټۍ له رنګه سره شوه او دا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو څا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ ماز دیګر په هوا کې الوتکې تاوېدلې او لاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان د خپل ژباړن په مرسته د کلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي او ترسبا پورې کورنه خالي کړي.
سهار و ختي له مجبوریته د ټولو کډې تړل شوې وې او له یوې مخې په موټرونو کې باربدلې
د سیداګل کاکا دروازې په وره کې یو ما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېده په یوه وړکي موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه او ورسره دما شین په سبټ کې دناست شین سترګي په خوله خندا را غله.
ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت او له یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي د بوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو بده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه را معلوم شو ل.
د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څبر لوټې لوټې رانسکوره شوه او دکډې موټریې په ګردونو کې له کلي پناه شو
۲۱\۱۱\۲۰۰۹نومبر جلا ل اباد ښار

د سیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو او ازونه ترډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا د گر وپونو رڼا وه د مدير جما ل د کلا پـه ا نگړ کې کله هم دومره رڼا گا نې او مېلمانه چانوو ليدلي له دروازې نه بـه چې د نوو ښځو کومه ډله لـه ما شومانو سره يو ځای رانننوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځای ورکړ.

دې ډېوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې لـه چمبو سره نوې سندرې ووا يـي هرچا پـه سندرو کې سيا لي کوله مدير جمال چې به کله د ميلمنو له کوټې د ښځو د نا ستو خونو او برنډې ته راغی نو ضرور به يې د خپلې مشرې لور ډېوې خوا ته يو نظرورکتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.

ډيوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادگۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينگار سره يو په دوه شوې وه خوله سترگو يې د روانو او ښکو په راز څوک نه پو هېد ل سندرغاړو نجونو به چې ډيوې ته پا م شو او د هغې روانې او ښکې به يې وليد لې نو په ټوکو او خندا گا نو به سرشوې او سندرو ته به يې زورورکړ.....

نجلۍ ود ېږي خوشحا لېږي

په سترگو ژاړي په زړه گوړې ما توينه

شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه......

په همدې وخت کې به چې مديرجما ل راغی نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه ....

خويندو ډيوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما د کلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې د کوره وځي که را ځي هرڅنگه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله وا د ه شي دا ترټولو لويه خوشحا لي ده نورخلک د خپلې لورپه واده کېدو خواشيني وي خوتا سو وگورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم راکړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيا ل نشته هرپلار بايد د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکرکې وه اوسي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جا نداد خياط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې برستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وگوري اخرما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خواته ورغی، د نارينوو په حجره کې هم د کلو ځوانانو ډول ډول خبرې کو لې چا به د جانداد دزوی سلام چې خلکو سلا مک باله ستاينه کوله د هغې او د ډيوې د پټې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بياد ملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس د مديرجما ل زوم کېدود شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده پـه ټول انگړکې د لمدو نکريزو ښکلی بوی خور وو او هرڅوک د خوب ټاليو زنگول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتيا خوره شوه ډيوې دا وښکو ډکې سترگي وغړولې ترڅنگ يې څو همزولې پـه خوږه خوب ودې وې. د نکريزو او عطرونو ښکلي بويونو د کوټې فضا نيولې وه .ډيوې سترگې وموښلې پـه ځای کې کښېنا سته او خپل جوړکړی پلان يې په ذ هن کې را وست.

يوه شيبه يې سرپه زنگون کېښود د سلام غمجنه څېره يې پـه ذ هن کې وگرځېده زړه يې درد وکړ او د ځايـه پا څېده پـه بيړه يې لـه الماری څخه زړې جامې راوا خستې لـه ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينگار ټول ځيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې او په غلو قدمونو يې د دروازې په لورحرکت پيل کړ، لـه يوه تياره د هلېز تر تېرېدو وروسته انگړ ته ورسېده په انگړکې تياره او چوپتيا خوره وه پا س اسما ن تـه يې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګګونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګړدونو او دبوټو په خواکې دوام ورکړ.
له وړاندې حجرې نه هم دنارینو وغږونه نه راتلل او نه هم څوک ښکارېدل یوا زې څوکسا ن دغوښود دېګونو ترڅنګ نغري ته ناست وو او په خپلو منځونو کې یې غلې غلې خبرې کولې.......
ډیوې په لړزانده لاسونو د کلا دروازې ته زور ورکړ خو وازه نشوه او یو ډول اوازتر ېنه پورته شو په بیړه د کلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بو دلښتي هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونو ته دویا لې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړو له سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه او یوې نوې پر ېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخو سلګیو ډک وو .
ورخطا ړوه لکه چې څوک یې ځاري د پلارد کلا خوا ته یې وکتل خو په تیاروکې هېڅ ځیزنه ښکارېده.
هرې خوا ته یې د سلا مک څېره ترسترګو ستر ګو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.
دسیند دمستو ځپو شوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبرو شوه.....
زه دهمدې سیند دځپونو سره ځم.....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم توردا غ نه لګوم دتېښتي هڅه نه کوم ځم دسیند په ځپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅا په دسیند په ځپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي ځپوکې ګل شوه.

د زخم ننبه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به د کال تراخره په همغه یو ځای کښنا ستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله
ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وو دواړه د ټو لګي په منځني قطارکې ناست وو منځنی موپه دې ټاکلی وو چې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې او دغوږونوتا وولو لپاره بې لاس رارسېده او په وروستي لین کې دټنبلا نو ګما ن را باندې کېده
دریاضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو یې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوروا ړې وه یوازې زما ملګري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې وو چې زما دکتابونو له مینځه یې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي یې خپل نامه لاسلیک کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زما وارراورسېد نوکتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دابهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل
شیطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښایم دټو لګیوالو په مخ کې یې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېر ه ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښېناستم اولاسونه مې خولې ته نیولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني
موسکا خوره وه نورټولودخوا خوږۍ په سترګوراته کتل
کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونوکې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ اوګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندې ولګېده اودوینو یوې داړې دټولګي غولی په وینو سورکړ
وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ې یې لاهم دسپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې اوبیا داسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو یودبل نه لارچپوله اوخبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی یې چې وي هروخت ښکارېده
***
له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي
هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړشو ی ووچې سندرې نڅاګا نې اوشعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر اعلان وکړ چې اوس به دځینو شخصیتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وایي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یوڅه زده کړي اوستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی ویناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېواد ته راستون شوی ډاکتررسولي دی
دلاسونو پړکا شوه یو چاغ سړی توره دریشي اوسره نېکټا یي یې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولو وروسته پیل کړه ان دې ما شومتوب اود هغه دکلیوال ژوند نه یې راپیل کړه
هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه او په چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد
دسروښتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپټولو اودچوکۍ په دړه دګزاراودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښېنا ستلوتاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکارېده دواړه په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نونه یم پوهېدلی چې دغونډې برخواوبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نو د کلي د ټولو کروند ګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږ نيو نغمو په انتظار وو او ډېر ځله به د هغه د شپېلۍ له اوريدو پرته ورځ ورته نيمګړې ښاربېده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د ښا او خواکلو ټول او سپدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اوريدو به يې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سر شول چابه و يل د هغه غوندې شپېلۍ په دنيا کې هم څوک نشي غږولی چابه و يل چې په شپېلۍ کې يې سحريا جادو پټ دی ځينو خود ملنګ او جا دوګرټاپې هم پرې لګولې وې تورکی په رينښتيا هم همدا سې يو عجيب انسان وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو ديوه وړوکي انسان نوم ښکاري خو دا تورکی بيا بيخي بل ډول انسان وو داسې چې په ږېره کې يې نور تورو ينښتان نه ترسترګو کېدل سترګې به يې په ببرو روځوا و شونډې به يې په اوږد و ښېنتو کې پټې وې رنګ يې د سکاره په څېر تک تور وو، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به يې په سر وه د هغه د اصلي ځاې ځا يګېپه اړه هېڅا ته هم پته نه وه او نه يې چا د کورنۍ نور غړي ليدلي وو د ژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خو د پسرلي په موسم کې به د پسرلنيو مرغا نو او بارانونو سره يو ځاې په کلي کې راپيدا شو ښا او خواکلو کې به يې په

ارزانه بيه له چانه شپني و نيوله بيا به نو دې وو او درست کال له کليوالو سره تا وده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نيمه پو ښتنه وکړه نو ځان به يې په لېونتوب ووهه او يا به يې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه يې هم څوک نه پو هيدل ډېر وبه و يل چې رنګ يې تور دی نو ځکه خو يې خلک تورکی بولي خو کله چې څوک ورته کاکا وو ايي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې و يل چې تورکی د غونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صيب په لورمين شو مينه يې د ليونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته يې ډېرې جرګې واستولې خو هغه هره يوه په بې شرمۍ سره رد کړه او د ايي د ځان سپکاوی وو ګڼلو تر دې چې د مرګ اختارونه يې ورکړل څو ځله يې په خپلو کسانو د ومره ډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولو بېده څو ځله يې د حاکم په کور د بريد هڅه هم وکړه خو فايده يې و نکړه د حاکم صيب هم نور صبر تمام شو تورکی يې خپلو لمدو زېر زمينو ته واچولو او د کورنۍ نور غړي يې يو يو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صيب خپله لور واده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غونډې تياره سمڅو او پرلپسې غذابونو هر څه هېر کړي وو نوريې چې ده ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې يې د هغه ساتل هم بې ګټې وبلل نو ځکه خو يې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکی هم د غرونو او ځنګلونو شو ټوله ځوا ني يې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مينې دردونه به يې هر وخت په شپېلۍ کې بيانول.

زه نه پو هېدم چې د انا د غه کيسه به مې کومه افسانه وه که رينښتيا هم يو وخت داسې شوي وو زما په ذهن کې کټ مټ همد اسې نقش وه ځکه د انا يوه خبره مې هم ما ته دروغ نه ښکاريده د تورکي کاکا په ليدو به په تياره او نمجنو سمڅو کې يو د شخو بر بتونو وا الازلمی په ذهن کې راغی چې د بوال ته سر په زنګون ناست وي.

په ټولو ښا و خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی د ځنګل او کروندو ټول ماران پرې مين دي لوی او واړه ماران يې د خپلې شپېلۍ په هوده کې را و ستلي، څه چې غوا ړې هغه پرې کولی شي ځينې سپين ږيرو به لا دا هم و يل چې تر غرونو لاندې پرا ته ښاماران هم د توره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابیدار ېږي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپیلۍ وموندله نو یو بل ته به موویل چې د توره کي غونډې یې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروند ګرو په پولو ، ویالو ، پوشتونو ، سیند غاړو او د غرونو په لمنو یا هم په وړو غونډیو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زیاتې ایښې وې چې د باد له کمزورو شپو سره به شور ترې او چت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نیکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مینه لرله چې د کرځمکې به یې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبویي خوره شوه او د خلکو په سږمو به خوره لګېده ان تر لرې پرتو سیمو به هم باد و نو د غه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به ځوک ترې په کروندو او سیند غاړو کې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دریوو رځو کې به د کوم کلیوال غوا ضرور د مار زهرو وژله بیا به نو چا داوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وې.

په کلي کور کې به چې ځوک غوصه کېدل نو ادیوه ښیرا به تر ټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خویو توره کی وو چې په دې موسم کې به یې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او ځپره په ځپره به ګرځېده زړورو کروند ګروته به یې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو یوډول پشهاراو اوزونه اېستل دا وازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شین شو شپېلۍ به یې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مریدان دي ،یوازې همدا ماران ما ته احتیاج دي زما امر د کلي په وزو ،مېږو او د غو مارانو چلېږي د نورو امرونه بې ځایه منم د دې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مین دي هرڅه پرې کولی شم په کروندو کې یې یوه ورځ نه یوه ورځ کومه غوا یا خوسکی چیچلی وي خویوه ورځ به مونه وي او رېدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چیچلې ده ما ټولو مارانو ته امر کړی چې د دې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خود بنیاد مانو غونډې په هغوی کې هم ځینې سرکشه مخلوکات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لوړو غونډیو او د کروندو نه لرې د غرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خود غرمې نه به بیا په هغه ځپره کې پروت وو چې د کروندو په مینځ کې کروند ګرو د سنځلې تریوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې یې د مار د زهرو ضد دي که به چا ورته وویل چې توره کی کاکا په یوازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به یې ځواب ورکړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه یم هغوی زما لښکرې دي یوازې خو ته یې چې په دې دنیا کې یو سرد وه غوږونه ګرځې په دې ځواب به یې هر پوښتونکی شرمنده او حیران کړ.

یوه ورځ دا سې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپیلۍ اواز وانه ورېدلو په کروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کلیوالو پوښتنې پسې پیل کړې چا به وېل چې کومې لرې درې ته به یې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به یو څه او چا به بل څله وېل.

دویمه ورځ یې هم تر غرمې پورې د رک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور کې وه چې د یوه کروند ګر د هغه ځپرې ته نږدې ولاړو اښو ته پام شو.

د هغه نو رملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې یې د ځپرې په څنګ کې توره کی پید اکړ شور ماشور جوړ شو توره کی په خورو وروځانګو او بوټو کې اوږود غځېدلی وو ستر ګې یې پټې وې او په سینه یې دلو یو او وړو مارانو ځایښت نه کېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ د کلي کروندې او د غرونو لمنې په یوه درنه او غمجنه چوپتیا کې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالۍ

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیري عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ږیرې سره یوځای د پوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نو عبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ږیرې سره د پوهنتون انګړته رارسېدلی وو او دصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ږیرې کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ږیرې سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نو وېل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نو عبد ل کاکا له همد غه زړې ږیرې سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایي نه زیات محصلین نجونې اوهلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینو خوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې د استادانو لپاره واسطه کولو هم اواکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله د پوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه اوټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه اومتلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول اوموضوع به یې بل خواواړوله.

د پوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې د پښتو دامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته د پوهنتون په انګړکې له محصلینو سره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینو او استادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانو خبروکې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې د هغه له ربړې نه څو کيلې واخيستې او په خوړلو يې لګياوم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته يې په خندا سلام واچوه يو درجن کيلې يې ترې واخيستې په پلاستيکي کڅوړه کې يې واچولې او له څو خبرو وروسته رواني شوې.ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه يې لاس راکېښود خوشال بابا څومره ښه فرمايلي دي.

هرچې خوږ د ښکلي مخ په مينه نه وي
د دنيا په مخ او ده راغی او ده لاړ

دا بيت مې د لومړي ځل لپاره د هغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبروته جوړولو چې بيا يې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسې چې..........

لږغلی شو بيا يې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځينې ملګري يې چې لري.

زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه يم د يوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې څښتن تعالی په هر چا نه ده لوروللې څوک چې دا ښکلا خوښه کړيي د هغه مينه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې دا سې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سيرت او صورت دواړه ښکلاوې لوروللې وي.

په خبرو کې يې وررولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطو وايي چې مينه يو روحي تسکين دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت لري او له جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه د ارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همدا سې لګيا وو ما هم د کيلو پيسې ورکړې او د ټولګي په لور روان شوم له يو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که رښتيا وو ايم دومره پخې خبرې مې د عبدل کاکا په څېر يوه کراچيوان باندې نه لورېدلې.

وختونه په بيړه روان وو د عبدل کاکا د کيلو په ربړۍ به چې ورپېښ شوم نو ضرور به د دواړو ترمنځ دا ډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعرو روا رولونو سمه کړه کتنه به يې پرې پيل کړه.

ښه مې په ياد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ د ټولګي خوا ته راغی ربړۍ به يې پرېښې وه او د کړکۍ څنګ ته به يې د استاد لکچر ته غوږنيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه او تبصره لرله نو بيا به يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې د ربړۍ خوا ته به يې ورغلم نو رما هم دا هېره کړه چې هغه يو کراچيوان دی د پوهنتون د يوه خواږه ملګري په څېر مې خبرې ورسره کولې خو د دې سره سره مې د هغه د زده کړو او تېر ژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده يې را سره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو د خپل ژوند يوه کيسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بيا يې وليکه د لنډې کيسې لپاره ښه موضوع ده نو رنو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ د عبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې يې له اوښکو ډکې وې خوښ يې چې دا د محصلينو په فراغت د خوښۍ اوښکې دي ، دواړه د صبر ترپوې وړې ونې لاندې کښناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وريا ده کړم غربو نيولې غوندې په خبرو شو.

بچيه !ستا ټول ټولګيوال او دا ن ور هلکان چې سږکال فارغيږي زما څلورکلن ملګري دي د هغوی په فراغت خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به ما يو کراچيوان بولي خو زما په زړه کې او ده احساسات او سپېڅلي جذبه د يوه ساده کراچيوان نه بلکې د يوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هیله کوم چې له دې ځایه لاړې نوخپل بوډا اکا کا دې هېرنکړې ماله تا سره وعده کړې وه چې خپله کیسه به درته کوم دا کیسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه یقین لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچیه ! نږدې د پرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخیستې مو. هغه مهال په یوه ټولګي کې شپېته کسه وو نیمایي هلکان او نیمایي نجونې وې دا پوهنتون اوس جګړو یو څه خراب کړ خو هغه وخت هرڅه دیوه رنګین خوب په څېر ښکلي وو دا ونې او ګل بوټي هغه وخت واړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارینه خدمت ګاران به یې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وایم هرڅه ښکلي وو بس یوازې زما قسمت خراب وو په دریم صنف کې وم یوه ورځ استادانو ټولګي ته یوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته یې معرفي کړه.

دا انجیلا ستاسې نوې ټولګیواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا یې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښی وو اوس یې له سره وایي. هغه به د خپل عمر په څلورویشتم یا پنځه ویشتم پسرلي کې وه.

داوخت یې د خپلې رېږۍ په لورشاو خوا وکتل او خبرو ته یې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې یې په لیدو نه مړېدلې د ټولګي له ټولو نجونو سره یې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خوله هلکانو سره یې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه دبلا لوروه لکه اورژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې یو عالم خبرې ځایوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلکه داچې څو بهرني هېوادونه یې هم لیدلي وو.

دانجیلا په لیدو زما حالت پوره تغییر وکړ که رېښتیا درته ووایم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به یې هم په ټولګي او بهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خو زه نه پوهېدم چې هغوی یې ولې دومره خیال ساتلو زما د مینې څو پیغامونه یې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو یې ولمانځلم هغه وخت زه په لیلیه کې نه اوسېدم کورمې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجیلا په خیال کې ګرځېده یوه ورځ مې په کورکې یو اوږد لیک ورته ولیکه په پخوا ادبیاتو اونوو استعارو مې سینګار کړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکایتونه ورته ولیکل په اخرکې مې ورته و لیکل که ستا پلار انسان وی نوتاته به یې مینه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې ولیکله

لیک مې راسره واخیست چې سباته یې په یوه ډول وروړسوم هغه وخت په پوهنتون کې د مینې څرګندولو یوه طریقه داوه چې په لاره کې به یې نجلۍ ته لیک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ما هم دا طریقه غوره وبلله ځکه ددې لارې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله لیک مې په جیب کې وو دویمه ورځ یوه ټولګیوال راته وویل چې انجیلا هرسهار یو ځل د پوهنتون ریاست ته ځي او بیا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون د ریاست مخې ته لاړم خو انجیلا رېښتیا هم زما له ورسېدو وړاندې ریاست ته لاړه زړه مې دربا کوله لیک مې په لاس کې نیولی وو نږدې نیم ساعت وروسته انجیلا په ناز نخرو له ریاسته راووته لیک مې له دروازې نه لاندې په زینه کې ورته ګذار کړ خو انجیلا په همدې وخت کې پښه نیولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون رئیس له دروازې راووت او په انجیلا یې غږ کړ.

لورې لړتم شه جوړه به ځو.

د رئیس په لاس کې ښکلی د ډپلومات بکس وو په ګړندیو قدمونو له انجیلا رامخکې شو دویمې زینې ته چې رسېده په زینه کې یې په یوه پراته کاغذي پاکټ سترګې ولګېدې لیک یې راوچت کړ بې له دې چې څه ووایي خپلو عینکو ته یې نږدې کړ زما په سترګو توره شپه شوه له هغې ځایه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجیلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون ریاست ته ځي او رئیس یې څه کېږي دریمه ورځ د پوهنتون انګړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې رئیس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي رئیس ته د سپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم څوورځې بنه وډبولم اود وهلو زده کړه یې رابانـدې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم د هرانسان لومړی مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لېجوړشوم بیاترننه زه یم او اربړی اود پو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګرو سره د ورستیو شېبو د تېرولو لپاره پاڅېد م

۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریواو ټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسو دمها جرود کمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی ووچې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړې له کالیو سره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځوپه خلاف ډېر خواشینی وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپووي که نن نه وي نو سبابه خامخا پولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چندان دانسانانوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اود جګروو ېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرځله به ماته پدې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یوماموریت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو باید په یوه بله تمه پاتې نه شوڅومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړي مې په کې کړې دې همزولي اوملګري په کې لرم په خاوروکې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشنا ښکارېده

په همدې فکرونواودیوه نالیدلي کلي په لورد ستومانه سفر خیالونو دخوب څپه رابانـدې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه ترې راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلارېې دپولیسو غټ افسر وو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسره دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېرو شتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلارېږ ددې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیي په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به یې بللم که هغه مې دزړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم دا کنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلایی زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره دهغې دمینې اظهار گران کړی وو

زما لیدو یوه شېبه تم شوه او له مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نورنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر و څو کلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجرو ته دخپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په یوه پردي هېواد کې مو دخپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بیانو زه دهغوی لپاره د ساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم په ژړغوني او له تاثره په ډک اواز مې ورباندې غږ کړ

راضي نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستا سې له ملکه د تل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

دراضیي په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې ودرېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظارکېناستم دا دارې له لویي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولگیو ته روان شول خو راضیه وړاندې ادارې ته مخامخ تر ونې لاندې حیرانه ولاړه وه او له سترگويي مړې اوښکې روانې وې په څو ساعتونو کې کارخلاص شو له مدیرصیب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته دخدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضیه لاهم دښوونځي په انگړ کې ترونې لاندې ولاړه وه او زه یې د سترگو له کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ ناسته وه دښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگو کې حتې دهغو هم چې زه یې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختیاره مې دراضي غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختیاره دهغې له خولې ووت چې نه یوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترگې وروا ړولې دراضیي په څیره کې دپرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورایه څرگندې وې بله دا چې دالومړی ځل وو چې ما یي له خولې نه په دومره ناز دمهاجریا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مها ل زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریوکې چې ټولې په یورنگ وې او په ترپالونویې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوې او دپولیسو دگواښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل دکمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې را وکتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه دپلاستیکي گلونو او څونورې کڅوړې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته ددننو تلو اجازه غوښته خو زموږ دکډې لارۍ په ډېر ه بیړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه یو مها جراو بې وطنه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځان تاووکړ د ملکې خواته یې ناځاپي سترګې ور واړولې چې دغاړې په هاریې ګوتې وهلې او په خبره کې یې دژور خفګان نښې له ورایه بر ښېدې خو پاچا بېرته د بارته وکتل او وینا ته یې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خو زما خبره په غور واورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي د ننګ او غیرت په دې ډول خبرو او معاملو کې یې چاته د ومره دخبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فیصله کول او یوازې دمېړنیو قدرورسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې ددغه هېواد د پاچا هۍ تاج زما په سر کېښود نو یوه خبره یې راته دوروستي وصیت په ډول وکړه هغه دا چې له دربارسره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلاردغه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تر اوسه دربارته نه دی حاضرشوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښاد معظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلو لپاره په خپله خوښه دجکړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږ ته ګواښ کړی هغوی فکر کړی چې د معظم ټولواک په مړینه زموږ پاچا هي کمزورې شوې او دوی فکر کوي چې دخپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربار کې ناځاپي چیغې شوې

موږ د خپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا ښښو دلوته له همدا اوس نه تیاریو موږ به دخپل دښمن د پاچاهۍ تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچا یو ځل بیا دلاس په اشاره هغوی غلي کړل خو یو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلوِ !شور او زوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچا هي په خطر کې ده هغه خاوره چې تر اوسه د دښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې دلاندې کولو نیت کړی خو زه وایم چې دغه ویاړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړ او دخبرو اجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی یم
هغه بهر دلښکرلیکې معاینه کوي او دتیارسۍ قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي
سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښېناست دملکې نه نیولي ددربارترهر وزیر پورې په ټولو دخفګان
سیوری خپورووپاچادجګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامۍ اورسمي ادابو وروسته راننوت او
غږیې وکړ
ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدو اجازه غواړي
پاچاپه لوړاواز ځواب ورکړ
احمقه !دهغه په مخ چاددربار دروازې تړلې دي زرېې راوله ډېره وخته دهغه په انتظاریم اوس په له خیره
وروستۍ پرېکړه کوو
ټولو ددربار دزرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو دپاخه عمرخاوند چې لوړ قد ،اوږده ږېره
،اوږده بانه یې لرل سرترپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسو یې دېخوانوزخمونو نښونښودله چې
دځوانۍ عمریې ټول په سختو جګړو کې تېرکړی دی ټولو ته یې سلامي وکړه او بیامخامخ دپاچا او ملکې خواته
ورغی په ملاخم شو بیادوه درې ګامه شاته په ادب ودرېد.
صیب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم
پاچا او ملکې دواړو دلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه
هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې یو مناسب قوماندان ورته پیدا شي
پاچاحیران شو اوله خپلې زرینې چوکۍ راپاڅېد
داځه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهۍ کې چیرته وي ؟ته هغه څوک یې چې زماپلاردغه
پاچاهۍ تاج زماپه سرا یښی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه دته درکړل شوې ته چې کوموجګړوته
تللی یې نوموږ خپل بری یقیني ګڼلی
دلښکرقوماندان یې خبره ورپرې کړه
زه غواړم چې داځل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادي پنځه ویشت کلن
دی ددې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه ترمشرۍ لاندې
وجنګېږم
دپاچاپه څېره کې دپرېشانۍ اوخفګان نښې لازیاتې شوې څو قدمه وړاندې راغی اودسرلښکرپه اوږه یې لاس
کېښود
ښاغلیهِ !ته زموږ دپاچاهۍ توره یې تاسره داخبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربارکې دې هره خبره
اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه یې ؟
سرلښکرمخ ددربارخواته راوګرځولو اوپه خبروشو زه یو سرتېری یم دسرتېرو دعمل اوازموینې ځای
دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالینوودرېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي
ښاغلوِ !زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرودوومیاشتو راهیسې زموږ دپاچاهۍ شهزاده نه معلومېږي په
لښکردهغه په اړه دووخبروزوراخیستی یو داچې هغه معظم پاچاپه دې توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهۍ
دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زموږنه پټ وساتي هغه دجګړې له میدانونو ،تورواو
مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي اوځه ضرورورته ونه رسیږي حا ل داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم
ټولواک باید زموږ دپاچاهۍ دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دنازاونخرو په ځای دجګړې
،سپاهیتوب ، غیرت ،قربانۍ اومرګ کیسې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړې یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوې که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وې نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وې نوزموږ دلښکرمشرې دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره د سرتېرو وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای بښلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خوهغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربار ته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زموږ د پاچا هۍ دتېر و بریو تاج دلښکر د سر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچاد خپل بچي دوژلوتورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نو دلښکرښاغلی مشربه بیاپه خپلوخبروپښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل اوارام په ځوکۍ کښناست خو سرلښکربیاخپلوخبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګو اوځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونویې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې دددربار مشران یې دخپلو مقامونو دساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې بایدیوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې داپه تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدویورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په ناز اونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونو اودمرمرینو ماڼیو په پالنګونو کې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې اوتاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربار دروازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېری دپاچا خواته په ساه نیولې اندازې دپاچامخې ته خبرې په ورخطااندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږد سرحد یوکیلومترۍ ته رارسېدلی اوپه ډېرې تېزۍ سره زموږدې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته ورروان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړې

په دربارکې شورجوړشوټول پا څېدل سرلښکر دملکې اوپاچالاسونه ښکل کړل اوبې له څه خبروله درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحدکې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کدې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکرد یوغیشي ښکارشو هره خوادښمن د سرتېروامبارونه جوړوو هره خواویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوکریږي اوربدل کېدي نورنود پاچاهۍ سرتېروته یوازې ددښمن تعقیبول ورپاتې وو ،ټوله شپه په ښارکې ښبتې راونې وې ددښمنانو پاچااوملکه هم په تیاروکې په تېښته بریالي شول دسهاردلمرراختوسره دلښکرمشر دپاچاهۍ بیرغونه دښارپه ټولولوړزبرجونوورپول بیاپه اس سپورشو اودزندان دروازه یې ماته کړه دزندان نیمایي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري ووچې دتېروجګړوپه مهال دښمن نیولي وو ،سرلښکرته ټولوزند انیانوپه خوښۍ غاړې ورکولې اوخولې یې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکردزندان دیوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاودروازه یې خلاصه کړه دپېلوځې په تته رڼاکې یې په یوه بندې سترګې ولګېدې چې په لاس اوپښوکې یې زولنې وې، سریې ځوړنداچولی وو ،سرلښکردهغه سرله زنګون رااوچت کړبندي چې په مخ اولاسونويې دزخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل دسرلښکرخوله له حیرانۍ وازه پاتې شوه ،توره اوخنجریې له لاسه پرېوتل اوبندي یې په غېږکې ټینګ کړ

زماشهزاده !زمادزړه سره !زمریه !زمافکرونه غلط وومافکرکاوه چې ته به موږنه پېږدپاچاهۍ په ماڼۍ کې دعیش اوخوښۍ ژوند تېروې ماوښه ژوندی دې وې زموږمعظم ټولواک ،راځه ته نوربندي نه یې راځه ښاغلیه !چې ددغه ستربري زېری خپل دربارته کډه یوسو دسرلښکرله سترګواوښکې راماتې شوې اودشهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

١٣٨٨\٢\١٦

ورو ستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې یې دشپې یوه اوږده برخه دخپل نوي داستان دځینوبرخو لیکلوته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورته راغی نودورځنیوتودوپېښو اوخبرونولیکلوبه یې زهن دومره خوړلی وو چې دکورنۍ دغړوسره به یې هم په ورین تندي خبرې نه کولې دډوډۍ تروختـه بـه یـې پـه یوه اوبله ځا ن بوخت ساتلوپه زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې اوخبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ اومجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېردپاخه عمراوسپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خوکله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړنو طبعه یې ترپخوا هم ناارامه شوه اودیوه ناکا م مین په څېربه یې چرتونه وهل ورو ورویې دکورنۍ غړي هم ورسره بلدشول اوهغه یې په دې اړه سپیناوي ته نه مجبورولوله ډوډۍ خوړلووروسته به سیخ خپلې کوټې ته ننوت وربه یې ځا ن پسې بند کړ اودداستان په لیکلوبه بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خوچې دلوستلووروسته به یې خوښې نه شوې ټولې به یې څیرې کړې اولیکنه به یې له سره دخوښۍ په څرګندولوپیل کړه ترهغه به په لیکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانوسره به په خپله په خوب کې روان شو له هغوسره به یې خبرې پیل کړې هر یوه به ورته چېغې وهلې چې داستان یې زرخلاص کړي ډېروبه ګیله ترې کوله چې ولې یې کېسې دښارزرګونوخلکوته رسولې.

سهاربه چې لیکوا ل دخوبه راپا څېده نوګڼې پاڼې به تربڼه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې دورځپاڼې دمدیرنه اجازه وغوښته اوورته ویې ویل چې دداستان وروستی فصل لیکې هغه دخپل دې داستا ن په سبب دورځپاڼې په مدیردومره ګران وو چې هرغوښتنه یې منله نوځکه خویې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاروېي په ذهن کې بېلا بېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستان اتل ووژني هغه کس چې دتېریوه کال نه راپه دېخوا د هغه دنیمو شپو ملګری وو اودزړه کېسې یې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خوادداستان شریف اتل له ټولو ملګرو سره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په ریښتیا چې بیګاته قتل کوي ځان ورته یو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پیل کې دمقدمې په ډول لیکلي وو چې دایو ریښتنی داستان دی خودایوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت یې په یوه خیالي داستان دورځپاڼې له مسئول مدیرنه نیولې ترهرعادي لوستونکي تېرایستلي دي.

دداستان اتل ورته دومره ګران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل لیکل له حده سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې یې باید هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته یې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپینو پاڼو یې څوځله قلم وخوځولو خوداتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بیابه یې زړه درد وکړ دبدماشانودډلې پیاوړی قاتل به چې داتل څېره دتومانچې په دوربین کې راوسته نودهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوړود وغځېد اوپه ګوتوبه یې لړزه راغله له ځان سره به یې په لوړاوازخبرې پیل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلووړیم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغوپه یوه خیالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقیقت ووایم اوبښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې ګناه ووژنم یوازې ددروغوګناه مې بس ده نه غواړم یو قاتل شم.

بیاپه ځای کې راکښناست ګوتواوقلم یې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوریته یې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل یې یوځل بیا له سره پیل کړل نیمه شپه کېده چې ټولې پاڼې یې ولوستلې اودوروستي فصل سپینې پاڼې ته راورسېد زړه یې دداستان په لیکلوله پښېمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل ولیکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملګرو سره ووژني خو دقتل خبره به یې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګویې تپه تیاره شوه بیایې دکوټې دېوالونوته وکتل اوچیغې یې کړې.

زه قاتل نه یم !هغه هیڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی یم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کومیډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي باید خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم یې راواخیست بې اختیاره یې په لیکلوبوخت شو په څوشېبوکې یې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي یې په یخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته یې دپای ټکی کېښود نیټه یې ولیکله اوپه بیړه اوچت شوله مخامخ الماری نه یې یوه نوې تمانچه راواخیسته اوخپل تندي ته یې برابره کړه په کوټه کې له یوه درانه اوازسره لیکوال دوروستي فصل په پاڼوپرمخې راوغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکي سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولوپه انتظاروو اوکله یې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای یې دلیکوال تصویراوناڅاپي مړینې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱۱\ ۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېرې ډېرنه لس کاله وړاندې پرې شوی وای نو شاید چې د زندان نه له وتلو وړاندې به یې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د ېرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو د ده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه .

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شپه به یې کور او بچیانو په یاد له سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دا بیخي هېر کړي وو چې هغه یو وخت د یوې شتمنې کورنۍ غړی وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او د غه تکې توري کوټې سره یې دومره عادت اخیستی وو چې نورنو د ازاد ژوند خیال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،دېرش کاله چې یو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمر تېر کړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبر د کومې خوښۍ په ویاړ د غه مجرمین معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو د ادم خا ن غوندې زندانیانو ته یې رښتیا هم کار کتلی وو

ادم خان لا په دغه ذهني کشمکش کې وو چې یوه سرتېري دروازه ورخلاصه کړه یوه جوړه جامې یې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداڼو له لهجه یې ورته زیاته کړه:

ـ پاڅه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو سترګو سرتېري او بیا جاموته وکتل خو هغه ورته بیا یو قدم راوړاندې شو .

هسې ولسمشر په تاسې مرداړخوړو مهربانه شو پاڅه په نیم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کور او خپلوا ن به لرې، کنه بیا پخواني یادونه درته تازه کوم د پخوانو یادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صیب ځم .....هسې پښې مې لړېدردکوي !

***

په کلي کې سهاروختي شورما شور وو هرچا د اختر لپاره تیاری نیوله د قربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملا صیب په لاسپیکر کې وینا کوله او خلک یې ښو کارونو او د قربانۍ فضلیت او یو د بل سره پخلاینې ته رابلل په همدې شپبو کې یو ډنګر وچ کلک انسان چې لو یه خبرنه زېره او زېړرنګ یې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه یوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېوني لېوني ناري یې پسې وهلې

ادم خان په دې دېرشو کلونو کې هرڅه هېر کړي وو خو د خپل کلي نوم یې نه وو هېر کړی په ښار کې یې هم خپل پخوانی کور پیدا کړ خو پېیره دار ورته وویل چې د کور مالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

دیوه لوکس او ښکلي کور دروازه یې ټک ټک کړه په لومړي ځل یې په زړه کې سبک پیدا شو زړه یې درزا پیل کړه د خپلې کورنۍ د دېرشو کلونو پخواني یادونه یې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې یې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دویم ټک ټک سره د انګړنه د چاد پښو ښکالو اواز راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه یوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظر وکتل او په غوصه یې خبرې پیل کړې

مرداړخوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړیې وام ځه د دې ځای ورک شه که نه د پسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان یو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو یې خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل يې زه سوالګرنه يم خپل کورته راغلی يم ځوان وخندل او زياته يې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس د کور دعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه او خلک به پيسې هم درکړي ځه له دې ځايه دې دا بده ښېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به وو ېروې !

په سترګو کې داوښکو بهيرر امات شواود ځوان په اوږه يې لاسونه کېښودل

بچوزه سوالګرنه يم ادم خان نه يم خپل کورته راغلی يم ځوان يو قدم ترې شاته شو او په شونډو يې قهر جنه موسکا روغوړېده.

ځه خېرنه ددې ځايه ورک شه زما ادم خان لالا خو يې د ېرش کاله وړاندې شهيد کړېيا زه دومره جاهل يم چې خپل ورورونه پېژنم په تېلو تېلو يې له دروازې نه لرې کړاو دروازه يې بنده کړه.

زړه يې دکانې په ښېر کلک شو بېرته په راغلې لارروان شو د خپل کشرورور عظم خا ن خبرو يې په ذهن کې شور جوړ کړی وو پرلپسې تند يکونه يې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له يوه تنديک سره په ځمکه راولوېدا وله خولې يې سوررنګه وينې داره وکړه.

کتيبه ليکونکی

هرسهار به چې د پوهنتون په لور روان شوم نو ضرور به مې په لاره کې د هغه ځوان کتيبه ليکونکي پوښتنه کوله او څوشېبې به يې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به د مرمرينو ډبرو سپين ګرد خور وو خوله اوپزه به يې په دستما ل ترلې وو اوزه به يې هم په خبروسم نه پوهېدم خو تر ټولو په زړه پورې را ته هغه بيتونه وو چې د نوو قبرونو لپاره به يې په نوو کتبيو ليکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوخل خامخا کتل.

ديو څو بيتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به را ته پيکه ښکارېدل په کتيبو ټول ليکل شوي بيتونه دومره دردونکي وو چې يوه شيبه هم ترې زړه نه صبرېده ددنيا دبدرنګۍ اوداخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بيان شوې وې.

په ژوند ليکونو کې دښارډ ېرمشهور کسا ن هم وو چې کتيبه ليکونکي ورته په خپل ذوق اوځانګړي ډېزاين د هغوی ددې نړۍ وروستۍ پتې پرې ليکلې وې.

ددغي دردونکو بيتونو ټاکنه دکتبيه ليکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله يو څو بيتونه به يې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پټه خوله تېـــرېږې
سپېرې خاورې خو مې غږکولی نشي

***

داپه ياد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه يو

***

راشه په سلګو کې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړستا تصويرزما په سترګو کې
خو اخېرمېږيانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرگه مې بيا مه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې گــــوره
په خمارو سترگو مې پر بوتل گردونه

همدا سي نور دي ته ورته بيتونه چي ډېري لرغونو شاعرانوو په مرمرينو کتيبو ليکل شوي وو چي لوستونکو ته به يې د مرگ څېره او دهديرې درد نه چوپتيا يادوله.

هغه دومره شهرت ته رسېدلی وو چي دښارډېرو عمرخوړو کسانو به لا په خپل ژوند هم د شناختې جوړولو ډيزاين اوليکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چي يو ازې بوډا گان د مرگ خولې ته نږدې خلک دي.

ځکه هلته د ما شومانو ،زلمو ، دجگړو د شهيدانو او بوډاگانو ټولو ژوند ليکونه موجود وو او دهر چا د مرگ نېټې يې په مرمرينو کتيبو ليکل شوې وې زه په پوره باورويلی شم چي له دنياوي چاروبه مې زړه مات شو نو هلته به ورغلم او يوه شېبه به مې د همدغه ناليدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چي د ځينو کتيبو په ډيزاين او درنگ په انتخاب کې به يې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې د هغه له گردونو په ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتريان داسي کسان وو چي خوښي به يې نه پېژندده د ټولو به څوک مړه وو اويا به يې له وړاندې د کتيبې لپاره ليکنه ورکوله.

يوه ورځ د جمعي په ماسپښين د هغه خوا ته ورغلم زما په ورتلو پا څېده او دلومړي ځل لپاره يې په خندا غاړه راکړه لوی لوی بريتونه ،وروځې اوبانه يې د مرمرو په سپين گرد لړلي وو.

مالا بله خبره نه وه کړې چي يوې لوېې مرمرينې کتيبې ته يې اشاره وکړه.

ته وگوره نوی ډيزاين دی!

د دکان په کونج کې ا ښنې کتيبې ته نږدې ورغلم چي په سرکې يې د نورو دردونکو بيتونو په څېر بيتونه راغلي وو ټوله مې په بيړه ولوسته لا خلاصه کړې مې نه وه چي د درد يو څپه راباندې راغله دا څه کوې خپل ژوند ليک دې په ژوندون ليکلی !؟

هغه بيا وخندل.........

ملگريه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چي بيا زما په ذوق برابر کتيبه را ته څوک ونه ليکي.

هغه خپل ټول ژوند ليک په نوي ډيزاين ليکلی وو خو دوفات نېټه يې په قوس کې خالي نيولې وه د کتيبې په لوستلو دومره ووېرېدم چي په بدن مې لړزه راغله.

خو هغه بيا غېږ را کړه.

ويې اوفکرته اړتيا نشته مرگ ما ته اشنا دی زه او مرگ هره ورځ د دوو ما شومانو په څېريو دبل سره لوبې کوو زما ټول عمر د مرگ په ياد تېرشوی زما د ژوند يوه شېبه هم د دغې ښاغلي دياده خالي نه ده نو بيا ولې ترې وډار شم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په ما دومره ا ثرو کړچي د مرگ ياد به هرځای د سيوري په څېر را سره روان وو په اونۍ کې به يو يا دوه ځله د ښارلوېې هديرې ته ضرور ورتلم کتيبې مې لوستلې او په دعا مې لا سونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یوه نوي قبر زما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې د رنګ بوتلونه او واړه برسونه دوانبوه سرپراته وو.
د عادت سره سم مې د کتیبې په لوستلو پیل وکړ لانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرویښتنه مې نیغ راودرېدل دا هماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه .لوستو ته مې دوام ورکړ خو اوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترڅنګ یې د کتیبه لیکونکي د سرطا ن ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
۱۳۸۸\۱\۱۳

په زندان کې زېږېدلی ماشوم

د ماشومې غوټۍ ټول عمر له ۱۸ میاشتو څخه زیات نه وو د ښار په زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بله دا چې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبندیانو خونو ته ورشي له نامه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک د خپلو زندانیانو پوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یو څه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولو کشره زنداني وه.
سلما او سدوخا ن چې کله پولیسو د دوو مجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نو دا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې د یوې ربښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړ خو د ژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تېرې کړې او د مینې لومړۍ میوه یې هم دا غوټۍ وه.
غوټۍ د زندان په تنګه فضا کې د سلما او سدوخا ن له غېږې روټوکېده یا که لرېل ډول وو ایو هغه دوه داسې انسانانو لوروګڼل شوه چې د تیارو داوږدو مزله نه یوې روښنایي ته درسېد وسره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیا په یوه تیاره واټ کېښودل د غوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریا ل کې اوچته شوه چې له کریږو او سړو او سیلو سره له پخوانه اشنا وو او بیا داسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولو زندانیانو وپېژنده او هرچا به نازورکول د خپلو اولادونو تنده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالا هو په ځای د زندانیانو ساړه او سیلي او د زولنو شرنګا اورېدله حتی چې د خپل زنداني پلار او یا مور غېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته د حسرت او درد له اوښکو او او سیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول .
ډېرځله به چې غوټۍ د زندان په دهلیزونو او انګړ کې سترې شوه نو د سلما غېږې ته به یې پناه وروړه سلما به د زړه غوټۍ د زولنو په شرنګهار اوده کړه ا و خپله به د سړو او سېلو سره پخوا زمانو ته لاړه...
په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هو ځکه خو د سلما د ښکلا او جما ل له زوره هغه څوک خبروو چې په ژوند کې یو ځل د هغې د لید وویا ړو په برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلي کورونه څه چې د ښار په لرې څنډو کې هم ډېرو خلکو د هغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې د بل چا د ښکلا ستاینه هم کېدله نو د سلما ښکلا د هغوی لپاره یو لوړ معیار او نمونه وه او ویل بې چې د سلما په څېر ښکلې ده هغوی ملامت نه وو د سلما په څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې د غرونو طبعت، رنګ او بوی یې درلود د سلما پلار یو شتمن کو چی وو خو خدا ی خبر چې ولې یې د غرني ژوند نه زړه تور شو ټول مالونه او رمې یې وپلورلې او بلا خره یې د ښار په دغه برخه کې یو کور واخیست یو کا ل وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې د هغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کليوالي پېغلې وربانديې ښکلې وي، دښار په رنګ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينګارکې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه او د خلکو سترګې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداګرزوی ته ورکړه دا پرېکړه د سلما د خوښې خلاف وه خو د پلار سترګې يې دولوړ پرېمانه پيسو پټې کړې وي.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما دلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او د تل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خوا ږه خوب اوده وو نو د تمانچې په مرمۍ يې د هغه د خوب موده دابديت لپاره وغځوله.

د خپل خاوند د ګڼو شتو سره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه د پيسو په وړلو يې له دريم ملګري سره واده وکړ.

نو رسلما د اهېر کړې وو چې هغه څوک او د چارلور ده د هغې په سريوازې د پيسو او شهرت ګټلو خمار خوروو خو په څنګ کې يې د خپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخيست خپل کور او خپلوان ترې هېروو او د ښکلا په زور به يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يو کال يې له دريم مېړه سره تېر کړ هر ورځ به يې د ښار په پارکونو کې ورسره ما زديګري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم د اولاد مورنه شوه يوه ورځ د خپل خاوند سره له چکره وروسته د ښار يوه هوټل ته د ډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې د هوټل په د هلېز کې يې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتو کې يې خپل د کاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه څوک چې د ماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې او بيا به د ژمي په موسم کې درې مياشتې د دوي کورته د درس و ېلولپاره راته.

د سلما په زړه کې د درد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېرو کتل په سترګو کې يې سره وپېژندل خو سدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او د هغه خاوند ته يې ستړي مشي وويل او بيا په بې صبرۍ د سلما خوا ته ورلنډ شو.

ا خردومره بې حيايي او سپيتوب تا دافکرهم ونه کړ چې اخر د چالوروې او څه دې وکړل ؟

مونږه په ښارکې پښتو او پښتو نو اله وبا يلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.

سلما و خندل..........

سدو صيب دا زړې خبرې دي ما درته و بل چې غواړم ژوند مي د يوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ د ژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

د سدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته د خوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره د تلو امرو کړ او سدو ته يې مخا مخ وکتل.

زه بيا هم له تا سره په پخوانيو وعدو ولاړه يم خو شرط به دا وي چې زما دليدو په اړه دې چاته له خولې حرف هم ونه باسې. کنه زه بيا دا هېروم چې د دواړو وينه يو وخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلما ورته بيا هم د پخوا په څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې د هغې د ښکلا له بڼ نه يوه پاڼه هم نه وي رېژولې.

د ښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيا بيا سره وليدل سدوخان که هر ډول وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوې ښکلې ښځې تر څنګ يوه ماهره قاتله هم ده خو اوس يې چې په ريښتني ډول په يوه داسې چاړه باييللى چې ماشوم توب يې ورسره تېرشوى وو.

دلومړي ځل لپاره ديوې ريښتنې مينې احساس چې پخواني يادونه او اوسني خواړه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربيم مېړه هم دنورودوو په برخليک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربيم مېړه په روغتون کې له څو خبرو وروسته دژوند وروستۍ سلګۍ وهلې او اوله خپل ريښتينې مين سره له ښاره دتيښتې په حال کې وه چې پوليسو دواړه ونيول او دويمه ورځ دپوليسو له جنايي څانګې دلته دښار تر ټولو لوى زندان ته راوړل شول.

١٣٨٨\١\١٥

جلال اباد هاشمي پلازه

له وينې ترمينې

دښار لوى روغتون او زمونږ پوهنځى دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ويرونه اودعا جلونارو غانو دامبولانس او ازونه رارسيدل يوه کوڅني واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمينځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پايو از زمونږ ډټولګي وردوينې دغو ښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګيوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي يا دپوهنتون لوړپوړ مسئولينو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکر کاوه چې بيا کوم کس دناروغ لپاره وينه غواړي.خو يو جوت تو پيردا وو چې دناروغ يا پايو از رنګ به دمړي په څېر ژېړاوښتى ؤاو په دمه دمه به يې داسې خبرې کولې چې ژړې بې وسۍ او عذر ته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېر ځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خو ځينې استادان چې لږ نرم غوندې ؤاو يا هم دخپل ژوند په اوږدو کې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به يې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به يې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بيا به يې زمونږ خواته راوکتل هلکانو دغه فلانى ګروپ وينه څوک لري له دغه کاکا سره تر روغتون لاړشئ او دخداى په رضا وينه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ يا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وينه غواړي ؟

داستاد په ځاى به همغه کس ځواب ورکړ.

ورنېو دومره وينه پکار ده باوروکړي چې دروغتون دوينې په بانګ کې يو څاڅکې وينه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوينې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نو ډېر ټولګيوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېر به يې شوخ هلکان وو. او دا به يې له ټولګيو نه دوتلو ښه بهانه ګڼله ځکه چې دغير حاضرۍ وېره به يې نه وه خو که دوينې اندازه به يې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت يې پنځه سوه سي سي ښودله نو په ټولګي کې به يو ډول چوپتيا خوره شوه هرچا به ځان دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړ بيا به نو په دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوينې ګروپ به يې ورسره برابر هم نه ؤ مجبورؤ چې داستاد غوښتنه ومني نو ويل به يې چې دوينې په بانګ کې دوينې ګروپ بدليدلى هم شي.

دوينې غوښتونکي اکثره بوډاګا ن او زړې ښځې وې داسې هم کېدل چې يو کس به ولاړ وو او بل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دوينې غوښتو لو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لاز ړه وکړ او پرې غږ به يې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا !دلیلیې دلوبیا اووریجوبه څه وینه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولوو خندل خو استاد به چې دقربانۍ، خواخوږۍ، خیراو ثواب خبره رامنځته کړه نو دټولو خندا به غلې شوه.

یوه ورځ مې ښه په یاد دي دپنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانو په باب خبرې کولې اوداتن د ربالنوعانو خیرې او کړه وړه یې یې زمونږ لپاره انځورول.

رب النوعه یوډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان ګڼل د لمر راختو اولمرپریوتو، ورځې، شپې د باران اوطوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړو په وجود کې دبوډاتوب نښې ښکاره شوې نودرب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکیه اوریاضت به مشغول شول خو کله به چې ښېخي بډاتوب اودمرګ ترپولوورسېدل نوبیاخپله دعبادت وړګرځېدل نوروو ګوړوبه یې درناوی اوعبادت کاوه اودرب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دڅنګ کړکۍ یې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلګونو پېړیوو راندې زمانې څخه بیرته حال ته راغلو.

یوه د پاخه عمرخاوند چې په ږېره کې یې توراوسپین تارونه سره برابروو اوله څېرې نه کوم لوړرتبه ماموربښکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګوتېره کړه اوبیایې مونږته وکتل او وویل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟

که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوینې دبانګ په ځا ی مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لاړم ددواړو په ننوتلو یوه یود پاخه عمره ښځه اودوه ماشوما ن چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېد ل ماته یې ښه راغلاست وویل.

بیا سپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچېه !ته دپو هنتو ن محصل یې زه هم دپوهنتون پخوانی استاد یم خو اوس شخصي کاراوبارلرم دامې مېرمن اودادوه مې زامن دي چې مشرایمل اوکشراجمل نومېږي اوداچې په کټ کې ناروغه پرته ده زمامشره لوررښاجانه ده هسې خدای وساتلوله ترافکیې پېښې سره مخ شويۀ وینه یې ډیره ضایع کړې ښی مټ اوپښه یې ډېرژوبل دي امید دی چې ستاوینه به صحت ورکړي.

نجلۍ دپلارپه خبروسترګې وغړولې لومړی یې هغه بیایې ماته وکتل سره د دې چې په سترګوکې یې ددردڅپې خورې وې خولاله وړاندې یوډول عجیبه مننه اوځلاپکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړپلاریې خبروته دوام ورکړ.

بچېه !په روغتون کې مې وینه پیدانه کړه بانګ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تاته زحمت درکړدوینې بانګ ته لاړوډاکتر شپږسوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظاروم وروسته همغه کس بیاراغی زه درښاپه فکرکې وم په زړه کې مې یوډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود
.

بچېه ډیره مننه!

دلورحالت مې ښه دی خو درښاموریوځل بیا ستا دلیدلوهیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درښاپه کوټه کې ټول راته پا څېدل رښا هم دبسترله بالښت یوڅه سرراپورته کړپه ټیټ اوازیې مننه وکړه اوبیایې په سترګولاس کېښودمورېې ترخپل څنګ راته کښناستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښیناستم اوبیاپه خبروشوه
.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچېه !ته محصل يې ستا له دغه قربانۍ مننه رڼالورمې سږكال له دولسم ټولگي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې يوه همزولي يې وينه وركړه موږ په دې ښاركې مسافر يو كنه كومې خواته به مومنډې وهلې ستادغه قرباني به تل زموږ په ياد وي په دې خبروكې ووچې يوې نرسې درڼا موراوپلار بهروغوښتل په كوټه كې زه ،رڼا اود هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درڼاسترگې نيم كښې پاتې وې په ټوله كوټه كې وژونكې چوپتيا خوره وه شيبه پس يې ترژبې لاندې وويل مننه.......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې كوي ځواب مې وركړ

احسان.

بيايې وويل

ښكلى نوم دى.

يوشېبه بيا چوپتيا شوه زړه مې راغونډ كړتري ومې پوښتل.

زخمونه دې درد كوي ؟

ځواب يې راكړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفكركوم چې يودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

كوم درد ؟

دوره خواته يې وكتل اوبيايې په ډېرزحمت سترگي ماته راواړولې.

دومره بې غوره ېږه مه هغه درد چې تا راكړاوستا له وينې سره يوځاي زما په وجود كې خورشو.

په ټول وجود كې مې يوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رڼا ته دزړه په سترگووكتل اوددغې درد په مانا پوه شوم.

هغې بيا خبروته دوام وركړ.

احسانه !ته اوس هغه يوه شېبه وړاندې نااشنا زلمى نه يې داسې ښكارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خويوه هيله درڅخه كوم.

ورته مې وويل

كومه هيله ؟

احسانه ماخوبه كله نه هېروې ؟

له ځان سره حيران وم دومره زراوداسې خبرې ديوخوب غوندې ښكاره شوې په همدې ذهني گډوډۍ كې ډوب وم چې بيايې خپله خبره تكراركړه.

څنگه غلى شوې ؟

ځواب مې وركړ.

نه ستا هيرول....... اوس زما له واكه وتلي دي

رڼاوخندل مخ يې په مړوند پټ كړلنډه شېبه بيا چوپتيا خوره وه خوډېرزريې روغ لاس ترڅنگ ايښي لاسي بكس ته وراوږد كړ په يوه پا ڼه يې دوه نمبرونه وليكل بيايې پاڼه ماته ونيوه.

دازماتيلفون.......

خبره يې نوه بشپړه كړې چې موراوپلاريې راننوتل موريې درڼا په تندي لاس كېښود اوپلاريې زمامخې ته په كوچني ميزدميووكڅوړه كېښوده دميووكڅوړه مې دهغه دټينگارسره سره بېرته وركړه اوورته مې وويل چې دې ته زمانه رڼازياته اړتيالري تاسې چې څودلته وى زه به موهره ورځ پوښتنه كوم او د رڼا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګنې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوارېږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي
.

۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړۍ ځل نه وو چې دنقا شۍ په نندارتون کې دهغه تابلوګا نو ترټولو غوره اولومړۍ جایزه ګټله . ددغه ښار په ډېرو نندراتونو نوکې دساحل تابلوګا نود لیدونکو پام ځانته راا ړولی وو
تېر کا ل دښار په نندارتون کې دهغه یوه تابلو چې دیوه قبرترځنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځور شوې وه اوله سترګو یې تر رپاندو بیرغونو لاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دنندارتون دترټولو قېمتي تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
دساحل دشهرت یو سبب داووچې په خپلو تابلوګانو کې یې تراژیدیکې موضوعاګانې وړاندې کولې او بیه یې هم . دومره لوړه نه وه
دنندارتون دخلاصېدو نه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکو په خوله وو په تابلو کې یو ماشوم دپسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي او ماشوم چې ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مینې یې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه هرڅومره منډې وهي له شانه یو څه ورپسې تړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلو څوک دومره زرنه پوهېږي خوله ژور فکرنه وروسته دیوه کوچني ماشوم اویوه ضدي پسه دمینې دکیسې له انجام نه خبرېږي ساحل خپله هم په دغه تابلو کې کاربدلي هنرته حیران وو او په نندارتون کې یې دخلکو دبې ساري مینې . اوتشویق له کبله ورته هغه ټولې شېبې دخیال په څېر ښکارېدې
په خپل مېزیې ابښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره یې غلې غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه ووهله اوترژبې لاندې یې په خندا وویل
(چاویل چې کوړ بارترمنزله نه رسېږي))
ام......زه وایم زما اصلي تابلوګانې که هلته یو سم کتل څه چې دخلکو زړونه به له خندا ورته وچوي او په . څپېړو څپېړو به زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلو جوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې یې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښار په شتمنو خلکو کې راځم دهغې په څېر نجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلا خبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه تابلو ساحل دخلکو په وړاندې چېرته ورسولو اودمینه والو دچکچکو شوریې اوس هم له غوږونو نه دی وتلی په همدې فکرونو کې ووچې دکوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ رانوته ټوله په سروجامو کې نغښتې وه خو په تندي کې پرېشاني اوخفګان دواړه له ورایه بربښېدل دساحل په لیدو یې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړاو ساحل ته یې وکتل
......مبارک بیا هم
ساحل خپل تندی تریو کړاو مېزپه سرله رنګ لړلو کاغذونو سره بوخت شو
.بیا یې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نږدې ووچې خلک مې په تابلو پورې وخاندي ،داځل خونه تابلو وه اونه مابلو چې ته بیا مبارکي هم راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې ابستلی وو اوبیا دلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبیا یې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ما همدا شېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په ننداراتون کې زما ضدي پسه تابلو ته لومړی مقام ورکړل شو تا بيا هم زما سره جفا وکړه

تېر کال دې هم مزارته ولاړه تجلۍ تابلو په خپل نوم وپلورله داځل دې بيا هم د دغه تابلو سره هغه چاره وکړه. څوک به خبر هم نه وي چې د کال دغه غوره تابلو د چا په ګوتو جوړه شوې ده

زه د شهرت وږې نه يم يوازې ستا مينه غواړم تا هغه ځل او د دې تابلو د لومړي نمبر ګټلو په اړه د زيري راکولو په ځای دروغ وويل هغه هم په دې سبب چې زه به له تا نه د تابلوګانو د پيسو نه څه وغواړم د نجلۍ اوازنو رله قهرا وغوصې نه ژړا او کريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه يم ته يو نقاش نه يې يو دروغجن يې دوره نه بهر په انګړکې يوا وازجګ شو ساحل وخندل خو بيا يې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پا څېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پړمخې په خوروورو تابلوګانو پرته او څو تابلوګانې يې په اوښکې لمدې کړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننګرهار پوهنتون

ورانګه اونکريزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ څیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوړبنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی

دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې

وړانګې ته چې نور دهغوی خنداګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاڅېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه څاڅکی دڅراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده

دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دڅاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دڅاه تر څنګ دکلا دېوال ته دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانۍ په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخنداګانو آوازونه دنکریبو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به یې په غوږ ومنډله

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دڅیراغ رڼاته عجیبه ښکارېده دواړه لستوڼی یې بډ وهلی وو ګوټې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خواته .په بیړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته یې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا .به سلګو واخیسته

مرجانې ابۍ بیا نارې کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې........ څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وایې دغه یم دڅا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه یې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه یې سور

مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دی چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.

نه ادې زما نه خوښېږی لاس مې همداسې سپین ښه دی.

مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندی ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه جې ته نه ځې زه د بیایم

مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپږمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.

مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...

مرجانه ابۍ په قهر شوله

وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرزېدې.

*****

الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش وو په کور کې یې ځاځکی او به هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وي څه چې نوره لاړه خپلې پېغلې همځولې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې سترې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو ځانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو ځانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې سترګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر یې په سپین مړ وند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو یو ځاځکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.

یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ورپه یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې د کور دروازې ته کتل او د خپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې وړلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا داورياده کړه نو ريبار به پژه غونجه کړه مايوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې د سپينو تارونو زرغونېدل، چې ترنن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.

دا ټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې د مرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لړ شېبه وروسته يې د مور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پا څېده.
۱۳۸۳-۰۷-۰۹

د هديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته څراغ مې ګل کړ خپلې د خوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکیه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تیاره وه په لاس تپولو سره مې د خونې ور پیدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تیاره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په یاد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښار ته روان کړ نو د خونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جیب مې لاس و وهلو د کلیانو اوږد زنځیر مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې یوه غټه کیلی مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بیا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمایلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او د کلیانو اوږد زنځیر مې په ګوتو کې اړولو را اړولو د کور ټول غړی مې ویده وو په کړکیو پردې کش وې په اوږده دهلیز کې بې د هغوی له خرارې بل څه نه اورېدل کېدل د خوب بله درنه څپه را باندې را غله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته د خپلې خونې په خوا را غلم یوه بله کیلی مې په کلپ وازمایله داخل یې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ویل او خونې ته ور دننه شوم نه پوهېږم چې نن شپه ولې برق نه ؤ را غلی چې هره خوا تپه تیاره وه کنه هسې خو ځوان وم .سترګې مې روغې رمتې وې یواځې د خوب ښاپریان پرې ناست وو

تاسې به وایې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې یوې لرې سیمې ته څو تجاران وړي وو شپه او ورځ مې مزلونه کړي .وو او بل دا چې نن مې هم تر نیمې شپې د موټر په کرایه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل

د خوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخیسته پلار مې په وروکتوب کې څو کلیمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بیړه و ویلې په سترګو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سر مې هم را باندې چورلېده څو ځله پړمو ښکلو واخیستم او بېرته به را ویښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو دا ځل تر لمړۍ وار یو څه اوچت ؤ له ځایه ور پاڅېدم په تیاره کې ورو و تلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بیا تر غوږ شو نه پوهېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دومره پوه شوم چې غږ د کلا د لویې دروازې شاته دی ها خوا مې یو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو د هغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل دیوه په لاس کې زوړ تیلې څیراغ ؤ او بل یې تر څنګ غلی ولاړ ؤ یو د بل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی .ودرېدم بیا مې پرې غږ کړ

څوک یې؟

له څه چوپ تیا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر یو

بیا مې ترې وپوښتل

چې مسافر یاست دلته څه کوئ؟

:هغه نفر چې تېلی څیراغ یې په لاس کې ؤ لږ څه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونې غوندې آواز یې و ویل

.استاده مړی راته شوی یوازې ستا مرسته غواړو

د هغوی څبرې رېښتیا هم راته خواشینې ښکاره شوې او دا سې نه مالومېدې چې ګنې په کوم نیت د دلته را غلی وی له دروازې نه ورو وتلم له هغوی سره مې سترې مشی وکړل څبرې یې رېښتیا هم د بل ډول خلکو نه وې چې .سړی د وېره ترې ولری

بیا مې ترې وپوښتل

ښه ورونو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې څیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو
وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دښار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې.
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوېد هو موترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کېږی دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه.
ما چې دهغوی داخبرې وا وربدې نو ما ته هم دیو کال وړاندې ښېښه سترګو ته ودرېده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په همداسې شپه ټکولې وې .
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې چې را تېرېدم چوپه چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل څیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړوو یوه رابانډې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلداري نه بلکې پنځه سوه کلداري کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غونډې ږیره یې دموټر څیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پرېښې، دوه بیرغونه، دوه کولنګ او چړی، ایښی وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ.
دوی ډېر ستړی مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او یوڅه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او د سپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل.
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو څو شېبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کور ته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پرموښکۍ وړی وم څو شېبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خوا ته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خوا ته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نهٔ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې دکیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې توری بلاوې را ته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز او چت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کرسنده خندا یې وویل.
بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شول او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ ځلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه را ته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښو له پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړې خو زما غږ نه ورځې بیا ور را خلاص کړې ګورې چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګورې خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی.
له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه او چت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتې مې بېرته په خپل ځان ور واچوله همداسې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندې را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.
دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هيلو او دردونو ، ماتو او نېکمرغيو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستيو تر اسمانه ور سوي او کله بيا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نيلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه يې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زيار په دې ډګر کې بيا هغه څوک بريالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغيو په وړاندې په ټينګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېر ځله د بشر بر خليک ټاکي او د تاريخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګينو او دردونکو شېبو يو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک يې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کيسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناويلو شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه او ازونه او هيلې يې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستا سې په لاس کې دلنډو کيسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کيسې دي چې ليکوال د ۱۳۸۰ لمريز کال څخه را وروسته ليکلې په هره کيسه کې ليکوال هڅه کړې چې د خپلې کيسې لپاره نوې سوژې او موضوعات را ونغاړي په نوې بڼه يې بيان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېر ځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنيزو دودونو او زورواکوله وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کيسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زور تيا کار اخيستی دی اد بيان ژپه يې ور کړې. دلنډو کيسو تر څنګ د شعر د رنګينې نړۍ سره هم اشنايي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او د رازاو نياز ډېر خواږه انځورونه يې پنځولي د هغه په ډېرو کيسو کې هنري رنګ په واقعت ډېر زورور دی او يو پټ درد او ځوړ لني په کې نغښتې چې د کيسو د ا ځانګړنه يې ماته د تکړه شاعر پير محمد کاروان لنډې کيسې را يادوي په کتاب کې ځينې داسې کيسې هم شته چې ليکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کيسو يې رومانتيک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کيسې را ټولې شو ې چې هره يوه يې په لوستلو ارزي. د ولسمشر اند يښنې کيسه د اوسني حالت انځوروړاندې کوي او زموږ د مشرانو هغه بې باوري چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمينځ يې د ډوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري د يوه محصل کيسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه د واټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو يوه بله کيسه ده چې په يوه دفتر کې پېښه شوې د کيسې کر کټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بيا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي. سپين د ډوالونه د يوه کلي نه د کليوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنيان يې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

د ځنګل ماران د يوه شپانه خوندوره کليواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بيا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وايي)) د مارګير مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکيه دا ديوه خوارا وبې و زله شپونکي کېسه ده چې په يوه کلي کې د کليوالو د مهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر د بهرنيانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره يو ځای و ژل کېږي په کيسه کې د کليوالي ژوند خواږه انځورونه را غلي دي او داو سنو څومخو سيا ستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتيبه ليکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته يوه کېسه ده يو کتيبه ليکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر ليکونه او شناختې ليکي او د ځان لپاره يې له وړاندې يوه کتيبه ليکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پېژني ببرته نهيلی روانېږي او پړمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستۍ برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم نښه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې ويني اودتندې دزخم په نښه يوبل پېژني چې پای يې ډېر خوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی او په زندان کې دماشومانو ژوند څرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټيټې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيداکېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسو لوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونو په څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابرياا وپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتاندا وسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

١٣٨٨-١٢-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library